Р Е Ш Е Н И Е
№ 43652

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова
ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Жана Петрова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10358** по описа за **2026** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Зам. кмет на Столична община чрез адвокат С. П. срещу Решение № 2048/ 09.06.2026г. по НАХД № 10455/2025г. на СРС, 96 състав, с което е отменено Наказателно постановление № СО-Т-Х-19-10-651/23.03.2020г., издадено от Д. П. Б. - Зам. кмет на Столична община, с което на Х. К. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева за извършено нарушение на 23.12.2019г. на чл.26, т.1 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община. В жалбата касаторът излага, че решението е незаконосъобразно, като постановено при нарушение на материалния закон – неправилно приложение на института за абсолютна давност. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява, не изразява становище по касационната жалба.

Ответникът Х. К. М., редовно призован, не се явява и не се представлява, с писмено становище чрез адв. Т. Г., оспорва касационната жалба. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от

надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.
С оспореното Решение № 2048/ 09.06.2026г. по НАХД № 10455/2025г. на СРС, 96 състав, е отменено Наказателно постановление № СО-Т-Х-19-10-651/23.03.2020г., издадено от Д. П. Б. - Зам. кмет на Столична община поради изтекла на 23.05.2024 г. абсолютната погасителна давност, тъй като нарушението на чл.26, т.1 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община, е извършено на 23.12.2019 г.
При постановяване на съдебното решение не е допуснато нарушение на материалния закон.
По силата на препращането в чл.11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготовлението и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, се прилагат разпоредбите на НК. В ЗАНН няма изрична уредба за съдебната фаза на административнонаказателното производство и в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност в НК.
Давността представлява определен в закона период от време, с изтичането на който държавата губи правото си да осъществи наказателно преследване или да изпълни наложено наказание. За давността съдът е длъжен да следи служебно. С изтичането на давностния срок титулярът на правото губи предоставената му от закона възможност да го осъществи чрез използване на държавна принуда. В наказателното, респ. в административнонаказателното правоотношение, правомощията на държавата се осъществяват само по принудителен ред, който при това е точно регламентиран от гледна точка на държавни органи, които ги осъществяват и от гледна точка на възможните техни действия. П. характер на тези правомощия изключва възможността за доброволно изпълнение на каквото и да било от страна на дееца. Както наказателната, така и административнонаказателната отговорност, е немислима без принудата. Ето защо погасяването на възможността да се упражнява принудително дадено право е равнозначно на погасяване на самото право.
В зависимост от това кое право на държавата се погасява, са налице два вида наказателноправна давност - изключваща правото да се осъществи наказателно преследване, и давност, която погасява правото на държавата да изпълни наложено наказание.
С точка 2 на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд е прието, че по отношение на погасителна давност в административното наказване се прилага института на абсолютна давност по чл. 81, ал. 3 във вр. с чл 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния Кодекс (НК), която в случая е изтекла.
В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай абсолютната давност (съобразно разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК) е три години от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК. Така при начален момент 23.12.2019г. (дата на извършване на нарушението), като към 3г. прибавим и S на срока по чл. 80, ал. 1, т. 5 се получава период на абсолютната давност от 4г. и 6 месеца, който е изтекъл на 23.06.2024г. /а не 23.05.2024г. както е посочил СРС/.
По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са

допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.
Независимо от спирането или прекъсването на давността административнонаказателната отговорност се погасява с изтичането на т. нар. абсолютна погасителна давност, която в случая е четири години и половина по силата на чл. 81, ал. 3 от Наказателния кодекс във връзка с чл. 11 от Закона за административните нарушения и наказания. Давността ограничава във времево отношение възможността на държавата чрез съответния компетентен орган да реализира с влязъл в сила акт административнонаказателната отговорност на дадено лице.
С оглед изхода на делото и във връзка с чл.63д от ЗАНН, искането на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 200 евро съгласно представения договор за правна помощ.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2048/ 09.06.2026г. по НАХД № 10455/2025г. на СРС, 96 състав, с което е отменено Наказателно постановление № СО-Т-Х-19-10-651/23.03.2020г., издадено от Д. П. Б. - Зам. кмет на Столична община.
ОСЪЖДА Столична община да заплати на Х. К. М., ЕГН [ЕГН] съдебни разноски по делото в размер на 200 евро.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.